

и дѣла; и занимательность-та, като ся раздѣли на тѣмъ и на самъ, изгубва ся. Нѣ не само да ся употребѣи едно сухо единство безъ никаквы прибавкы; тыя спомагать занимательность-тѣ, нѣ кога сѣ добръ избрани; зачто-то прибавкы-ты уталожвать пріятно ума или го възбуждѣть, кога-то тѣ напротивъ ся покажѣть отвѣтъ главныя прѣдмѣтъ. Прочее голѣмо-то достоинство на единъ рассказникъ е да намѣри единство-то и само-то разнообразіе.

За да не бѣде рассказваніе-то тѣмно, трѣбва отъ начало още да е познато нѣ не съвсѣмъ отгорѣ, безъ да остави мѣсто на встѣпленіе-то (1). Често ся случва дѣто нѣкой си ся задълбочава въ дългы встѣпленія и послѣ не дава на съмнѣніе-то си прилично развитіе.

Нѣкой пѣтъ става нужда да ся кажѣть прѣдъ повѣствованіе-то нѣкой по прѣдны нѣчта, кои-то сѣ потребны за разумѣваніе на общія предмѣтъ. Нѣ тогава тыя трѣбва да ся прикажѣть накратко, или да ся оставять за сѣтънѣ, като ся употребѣять, на примѣръ, въ приходяще, или въ преминало относително врѣмя.

---

(1) Въ едно рассказваніе има три части: 1-о встѣпленіе, дѣто съчинитель-тъ приготвя умове-ты, възбуждава любопытство-то, улѣснява разума за напредѣ; 2-о вжель, дѣто разны-ты лица, прѣдмѣти ся поставѣть въ сношеніе едни съ други, и прибавкы-ты ся свързватъ съ цѣль-тѣ на съчиненіе-то; 3-о развяска е мѣсто, дѣто ся пяснява и заключа въ общія разумъ рассказваніе-то и ся свършва.